

efter Lovforslaget. Det er virkelig den be-
 lynderligste Ant. jeg nogen Sinde har hørt
 fremsat mod et Lovforslag. Kan det ærede
 Medlem nævne et eneste Eksempel paa, at
 vi her have lovgivet for Udlændinge? Kan
 man ikke gaa ud fra visse Ting som givne
 ogsaa over for det ærede Medlem? Man
 behøver virkelig ikke at sætte i en dansk Lov,
 at den ikke gælder for Udlændinge. Synes
 det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de
 Valgfreds, at det vilde være klædeligt, om
 vi i Slutningen af denne Lov satte de be-
 kendte Ord: „Denne Lov gælder ikke for“ —
 og saa i Stedet for Færderne satte — „In-
 surgenterne.“ Jeg tror hverken det vilde
 være sømmeligt eller klædeligt, det vilde
 ganske sikkert være latterligt. Saa talte
 det ærede Medlem om dem, der notorisk
 havde bragt Offer for Fædrelandet. Hvor-
 ledes vil det ærede Medlem høre sig ad
 med at bestemme, hvem der notorisk har
 bragt Offer for Fædrelandet? Det kan sim-
 peltheden slet ikke gøres, fordi vi ikke ere i Stand
 til at vide noget om den Indsats, som ved-
 kommende har sat ind i sit eget Sind og i
 sine egne hjemlige Forhold. Jeg har ikke
 noget imod, som de Invalider, som det ærede
 Medlem talte for, fik en højere Understøt-
 telse; jeg har netop glædet mig ved at tag-
 tage, hvorledes den nuværende højtærede
 Finansminister er tilbøjelig til at udføre
 Invalidforsørgelsesloven saa liberalt og saa
 frifindtet som muligt. Jeg har ikke det
 mindste imod, om man her kunde komme til
 forhøjede Understøttelser. Det ærede Med-
 lem for Søbjærg (Bluhme) beklagede sig i
 Aar som i Fjor over, at hans tidligere For-
 slag havde nydt samme Skæbne som vort.
 Ja, sælles Skæbne er jo sælles Trost. Det
 ærede Medlem har nydt samme Skæbne under
 det forrige ledende Flertal, som vort For-
 slag nydt i Fjor under denne Sals nuværende
 ledende Flertal. Andet er der ikke at sige
 til den Ting. I øvrigt har jeg ikke det
 ærede Medlems Forslags enkelte Bestemmel-
 ser saa nærværende i min Grindring, at jeg
 er i Stand til at sammenligne det med det,
 vi her have forelagt, men jeg mener at kunne
 sige, at det var adskilligt mere vidtgaaende
 end det, vi her have foreslaaet. Jeg tror nu,
 at vort Forslag er at foretrække, men enhver
 synes jo for øvrigt bedst om sit eget. Jeg
 talter det ærede Medlem for Hjørring (Sun-
 gerfen) for den gode Tilslutning, han ydede
 vort Forslag. Jeg mener ikke, det er værd,
 at vi under Behandlingen af en Sag som
 denne komme ind paa, hvor let man giver
 Understøttelse til de bedrestillede, og hvor
 vrangvillig man er, naar der forlanges
 Understøttelse til de mindre godt stillede,

flønt jeg skal indrømme, at det ærede Med-
 lem for Kjøbenhavns 4de Valgfreds her som
 altid lagde godt ud til en saadan Forhandling.
 Jeg ser i det ærede Medlem for Hjørrings
 Udtalelser et Vidnesbyrd om, at der ogsaa
 hos dette Tings ledende Flertal er Sympati
 for denne Lov, saa at der er noget Haab
 om, at vi kunne vente den gennemført. Den
 højtærede Finansminister vilde saa smaat be-
 brejde mig, at jeg for stærkt havde slaaet
 paa de patriotiske Streng. Det mener jeg
 egentlig ikke jeg har. Jeg mener, jeg har
 udtrykt mig ganske nøgternt om denne Sag,
 men for øvrigt er det mærkeligt, høist mærke-
 ligt, at man fra den Side bebrejder os, at
 vi for stærkt slaa paa de patriotiske Streng.
 I øvrigt glædede det mig, at den højtærede
 Finansminister erklærede, at Regeringens
 Sympati faldt sammen med det, jeg har kaldt
 Befolkningens naturlige Følelse. Naar de to
 Ting falde sammen, og naar Regeringens
 Sympati omsættes i virkelig Vilje, er der
 Betingelser for, at Loven kan sættes igennem.
 Jeg beder atter den højtærede Finansminister
 om at stænke Lovforslaget velvillig Opmærk-
 somhed og anbefaler det paa ny til Finans-
 udvalgets Velvilje.

Golding: Det er ganske naturligt, at
 et saadant Lovforslag, naar det fremkommer,
 vækker almindelig Interesse, men ogsaa at
 det har ganske særlig Interesse for en mili-
 tær at overveje, om det var muligt at faa
 noget ud af et saadant Forslag til Gavn og
 Glæde for dem, der i sin Tid have været
 indrullerede i Hærens Rækker og kæmpet
 for Fædrelandet. Jeg begynder med denne
 Bemærkning, for at man ikke skal tage det,
 jeg vil sige, til Indtægt for den Mening, at
 jeg skulde være mod et saadant Lovforslag,
 fordi det koster Penge. Thi det er givet, at
 man ikke kan hjælpe, en hel Samfundsklasse
 eller en stor Del af Samfundet, uden at det
 medfører Udgifter. Men netop fordi det
 koster Penge i den Grad, som det er godt-
 gjort ved statistiske Oplysninger fra den højt-
 ærede Finansministers Side, er jeg ikke saa
 glad ved Lovforslaget, thi det er efter min
 Mening en uldstandig tilstrækkelig Grund
 til, at Forslaget ikke bør blive til Lov. De
 ærede Forslagsstillere have ikke naaet, hvad
 de tilsigtede, fordi de have gjort Lovforslaget
 for vidt omfattende og derved stædet selve
 Ideen, Tanken, der ligger til Grund for
 Lovforslaget. Hvis man var gaaet mere
 varsomt frem og havde indskrænket sig til
 f. Eks. Krigerne fra 1848—49—50 med For-
 ventning om, at man, naar det samme Måre-
 maal var gaaet, som der nu er gaaet fra
 1851 til 1896, ad Lovgivningens Vej kunde